

2det Stykke i Slutningen. Den Forhaling af Sælgerens Fyldestgørelse, som Strid mellem Parterne om de dem tilkommende Beløb kan bevirke — en Forhaling, der vel noget, men aldrig helt kan afværges ved særlige Procesregler, jfr. nedenfor — staar det i Sælgerens Magt at modvirke ved den Afgang, han, ligesom nu, har til ved umiddelbar Fogedsforretning at blive Tingen mægtig, kun at der da maa stilles tilstrækkelig Sikkerhed for, hvad Køberen ifølge § 2 skønnes at have Krav paa at faa tilbagebetalt. Intet af de Vædringsforslag, som stilles til §§ 1 og 2, gaar uden for Lovforslagets Tanke. De tilsigte enten Tydeliggørelse af eller Supplering i Overensstemmelse med Tanken.

Ligeledes tiltræder man Lovforslagets § 3 angaaende Sælgerens Stilling, naar han ved Udeblivelse med Afdrag foretrækker at blive ved i Stedet for at træde tilbage fra Handelen. I Udvalget er der vel kommet Tvivl til Orde, om ikke denne Paragraf gaar for vidt i at værne Køberen. Men man har ikke fundet denne Tvivl saa besøjet, at der var Anledning til at foreslaa Begrænsninger. Derimod har man fundet det nødvendigt i Paragraffens Aand at supplere Reglen i 1ste Stykke med en Bestemmelse angaaende et Tilfælde, der ifølge modtagne Oplysninger har nogen praktisk Betydning.

Man anser fremdeles den i Lovforslagets § 4 indeholdte Regel for et naturligt Led i det Værn for Køberen, der tilstræbes. Sælgeren, der har forbeholdt sig Ejendomsretten, skal ikke baade kunne søge sin Ting tilbage og tillige Erstatning efter de almindelige Regler for det ved Misligholdelse af Kontrakten lidte Tab. Fordrer han, i Kraft af sin forbeholdte Ejendomsret, sin Ting tilbage, er dette en Tilbagetræden fra Handelen, der undergiver ham de i § 2 fastsatte Regler for, hvad han yderligere kan kræve.

Man har overvejet det Spørgsmaal, om der ikke er Anledning til at lempe de processuelle Regler, der ville gælde i Sager,

som rejse sig af Afdragshandler, for at modvirke Forhaling, særlig af Sælgerens Fyldestgørelse. Med Hensyn hertil foreslaar man tilføjet en Paragraf, der bestemmer, at disse Sager undergives Gæsteretsbehandling dog uden forhøjede Gebyrer, samt at Retten til Fastsættelsen af Størrelsen af den i § 2 ommeldte Godtgørelse kan nøjes med at udmelde een Skønsmænd.

Man har derimod ikke troet at kunne tilraade, paa dette specielle Omraade at gøre Forandring i vor Rets almindelige Vindicationsregler til Fordel for den, til hvem Køberen ulovlig har solgt eller pantjat Tingen, saaledes som det er ønsket i Pantelaanerforeningens Skrivelse. En saadan Tredjemand, der maa udlevere Tingen til Sælgeren (bortset fra Assistentenshusets Privilegium), har selvfølgelig Afgang til at søge Dækning for sit Tab i Køberens Krav efter § 2 og kan eventuelt sikre sig ved Arrest i dette. Men at give ham nogen uden for Lovgivningens almindelige Regler liggende Ret lige over for Sælgerens Vindication, vilde man af flere Grunde finde betænkeligt.

Udvalgets Medlem, Octavius Hansen, er gaaet med til at stille samtlige de ovenomhandlede Vædringsforslag, idet han i ethvert Tilfælde maa betragte disse som Forbedringer af Lovforslaget. Men han maa vedvarende anse det for meget tvivlsomt, om der ved en eventuel Lov, selv med disse Vædringer, vil opnaas det tilsigtede Djemed. Han frygter for, at Ulemperne ved en saadan Lov ville vise sig at være overvejende, og at Loven navnlig i langt større Omfang end hidtil vil give Anledning til Retstrætter. Dette Medlem forbeholder sig ved 3dje Behandling nærmere at fremsætte sine Betæneligheder ved Loven, eventuelt at stemme imod dens Overgang til det andet Ting.